

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

15 EYLÜL ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/37 No:731
6 TL
KATILIM: 7 TL

İktidarı boyunca bireysel silahlanmayı artıran politikalar izleyen AKP, yeni yapılan bir yönetmelik değişikliğiyle silah kullanma ve taşıma işlemlerini daha da kolaylaştırdı.

Az önce yakın bir arkadaşımın lenf kanseri olduğunu öğrendim. O da benden az önce öğrendi ama daha farkında değil. Genç çünkü ve çok kuvvetli. Kuvvetli dediysem, gerçekten de çok kuvvetli. Çocuk kafes dövüşçüsü gibi bir şey öyle düşünün.. Belki de gerçekten öyle.

Çocuk daha mevsunun farkında değil ama neyse ki erkenden

durumdan kılınmış, doktora gitmiş. Bizim gibi insanların kendilerinden kılınmaları zaman alıyor. O yüzden çok olumlu bir tavır. Doktor, kibar bir şekilde durumu anlatmış, yarın kemoterapiye başlayacak. O yüzden tadı kaçmasın diye saçlarını kesmek zorunda...

Buna çok takılmayalım, üç kere kemo görüp sonrasında ayakta olan arkadaşım da var ama bu işler nasip kısmet gibi olmuyor. Bilemediğiniz bir sokakta karanlık bir kaldırımda gider gibi bu işler. Durumu bilmiyoruz, ne olacak bilmiyoruz, sadece umudumuz var. Her şey daha iyi olacak gibi. Çünkü arkadaşım kafes dövüşçüsü. Gerçek anlamda hem de. Üç yumruk vursak bayılmaz. Bize bir tane sallasa 1/3'ü boşa gider. O seviyede.

Yine de insan ne kadar güçlü ve kuvvetli olsa da böyle zamanlarda yanına yandaş istiyor yalnız kalmamak için.

Hayat bir yandan da çok kısa. İyi sarmadığınız bir sigara gibi bir zaman. Sarmasına sardık ama sigara göbekten açılmış. Ne yapacaksınız? İçiyoruz işte. Hayatlarımız yıkılmış saraylarımız olabilir ama hayattayız ve hala onlayınız. Sevdiğimiz insanlar, sevmediklerimiz, nefret ettiklerimiz, hiç görmek istemediklerimiz. Hepsi oyuna dahil. Biz bitince, onlar da bitiyor aslında. Çünkü bizimle yaşıyorlar. Bizden sonrasını düşünmeye gerek yok bile.

Bu durum bir miktar bencillik katsa da aslında kendimiz olmak için o bencilliği de sarıp sarmalamamız, ona iyi bakmamız lazım. Çoğu insan bunu yapamıyor. Ya da yapması çok zor geliyor, çünkü çevresini çok seviyor. Yaptığımız çoğu hata da zaten bu "çevremiz" yüzünden. Oysa ki o çevreyi de biz seçiyoruz.

Kötü bir yola çıktığımızı fark etmeden yola devam etmek de bir yanlış ama o yanlış hızlı uyanmak da bir uyanış. Uyanmaların her türü çok iyi bu arada. Sizi kazıklayana uyanmak gibi.

Uyandıkça daha çok uyumak istiyor insan aslında. Çünkü bütün o kötü anılar, siz ne kadar da bilinç altınızın halı altına atmak istesiniz de, o işler öyle değil.

Acıyı kabullenmek gerek. Bırakın acı göğsünüzü delse, arkaya geçsin, sonra da sizi terk etsin... Ben bunu çok iyi yapamadığım için size de yapmayı önerebilirim çünkü yanlış yoldan gittim ve orası Kemal Sunal'ın Hababam Sınıfı'nda dediği gibi bir yere çıkıyor. O yüzden, ne yapıyoruz, üzülmemiz gereken yerlerde üzülüyoruz, üzülmemiz gereken yerlerde de gereksiz yere üzülüyoruz.

Hepimiz kendi hayatlarımızın başrolündeyiz. Bunu bir kere fark edince devamı da geliyor. Bakalım bir sonraki senaryoda neler yapacağız?

Yeni bir grupla birlikte çalmaya başlıyorum. Ekibin adı "Gülinler", Büyük Ev Abluka'dandan belki bilirsiniz. Ekip iki kişiydi, şimdi benimle birlikte üç oluyor, bakalım devamında neler olacak?

Bugün hayattaysak, uyuduğumuzda büyük ihtimalle yarın da hayatta olacağız ama hiçbir şeyin de garantisi yok. Sonuna kadar bunu hatırlamak lazım.

Yarın gelsin arkadaşlarım da konsere iki gün kala ilk provamızı yapalım. Hayatın hepsi zaten uzun bir prova adeta.

Ben kaçıyorum, evde yeni bebek kedi var, üç yaşındaki admin Kaku, yeni gelen Kaan'a biraz terso yapıyor. İkisi de siyah beyaz. Bekliyorum ki onlar da iyi anlaşsın. Umarım haftaya onların ne kadar güzel anlaşmış olduğunu sizlerle paylaşırım. Umarım paylaşabilecek kadar hayatta olurum. Ben olmazsam da siz devam edersiniz kaldığımız yerden.

her şey olur interaktif Köşe

HANGİ GÜNDEMİNİZ?

- 1 HAZİNE GARANTİLİ
- 2 BETON DÖKÜLEN
- 3 KAÇAK YAPILAN
- 4 MAFYANIN ÇÖKTÜĞÜ
- 5 ÇÜRÜK RAPORU VERİLEN
- 6 UYUŞTURUCU SATILAN
- 7 VARLIK FONUNA DEVREDİLEN
- 8 KARA PARA AKLANAN
- 9 KAYYIM ATANAN
- 10 İMARA AÇILAN
- 11 EL KONULAN
- 12 İFLAS EDEN

MEKANLARI
VE OLAYLARI
BİRLEŞTİR,
HANGİ GÜNDEM
OLDUĞUNU
BUL!

ÖNCE
DOĞDUĞUN
AYI
SEÇ!

"İMARA AÇILAN
VOLKANİK GÖLDE
JAPON TURİST
BIÇAKLAMA"
ÇIKTIM!

ADININ
BAŞ HARFİ

SOYADININ
BAŞ HARFİ

A UM'DE
B OĞAZDA
C AMİDE
Ç AYIRDA
DERE YATAĞINDA
E VİNİN ÖNÜNDE
F ALEZLERDE
G ARDA
H ÖYÜKTE
I RMAKTA
İ NŞAATTA
J İMNASTİK SALONUNDA
K İTABEVİNDE
L ÜKS YATTA
M ETROBÜSTE
N ARGİLECİDE
O KYANUSTA
Ö ĞRENCİ YURDUNDA
P AVYONDA
R ESİFLERDE
S ARAYDA
Ş EHİT CENAZESİNDE
T EKEL BAYİİNDE
U ZAYDA
Ü NİVERSİTEDE
V OLKANİK GÖLDE
Y ÜCE DİVANDA
Z İNDANDA

A ŞI KARŞITI MİTİNG
B ALIK ÖLÜMLERİ
C UMHURBAŞKANINA HAKARETTEN GÖZALTI
Ç EVRE FACİASI
D İYANET İŞLERİ BAŞKANI EŞLİĞİNDE DUA
E YLEM YASAĞI
F AİZ ARTIRIMI
G AZETECİYE DAYAK
H OMOFOBİK SALDIRI
İ RKÇİ YAZILAMA
İ ÇKİ İÇTİLER
J APON TURİST BIÇAKLAMA
K ADIN CİNAYETİ
L İNÇ
M ETİL ALKOL ZEHİRLENMESİ
N AHOŞ TATSIZLIK
O YUN BOZULDU
Ö RTÜLÜ TEHDİT
P RONTIR ARIZASI
R ÜŞVET ÇARKI
S ARI ÖFKE
Ş OK HİRSIZLIK
T ALİBAN ZİHNİYETİ
U YUYAKALAN CUMHURBAŞKANI
Ü ZÜCÜ GELİŞME
V ERGİ İNDİRİMİ
Y İLMAZ VURAL SESLERİ
Z AM

SİZE ÖZEL
FANTASTİK
KOMBİLER

A'DAN
Z'YE TÜM
MEVZULAR

ŞU
ŞABLONLA
DAHA İYİ
GÜNDEMLER
ÜRETİLEBİLİR

"bin TL
maaşla
çalışacak
bulamıyoruz"

Recep
Tayyip
Erdoğan → beton dökülen
resiflerdeki
tekel bayiiinde
eylem yasağı

Fahrettin
Altun → kayyım atanan
falezlerde
aşı karşıtı miting

GÜNDEM
ÜRETMEK
BİZİM
İŞİMİZ!

YİNE DE GERÇEK
HAYAT KADAR
FANTASTİK
OLMUYO

cem
din
len
mıs

Çocuğunuzu Keserim

İnşaat Müteahhitleri
Konfederasyonu
enteresan bir
açıklama yapmış.
Açıklama dediysem,

lafın gelişi, basbayağı okkalı bir tehdit savurmuş. Özetle diyesiler ki, **"Çimento fiyatları düşmezse, 600 bin işçiyi işten çıkartırız."** Mesele inşaatla da ilgili olduğu için bu tehdit aklıma her şeyden önce gecekondular yıkılmaları sırasında evini yıktırmamak için boğazına bıçak dayadığı çocuğuyla beraber evinin çatısına çıkıp **"Yaklaşırsanız çocuğumu keserim!"** diyen garibanları anımsattı. Tabii bir farkla: Gecekondular yıkılmalarındaki gariban tek varlığı, barınma imkânı elinden alınca yine kendisine ait en büyük manevi varlığın canına kıymakla tehdit ediyordu. Adamcağızın açısından intihardan daha etkili, en öneml şeyini fedâ etmeye kalkıyor. İnşaat Müteahhitleri Konfederasyonu'nun tehdidinde ise bir fedakârlık yok. Uyarlayacak olursak açıkça **"İstedğimiz olmazsa çocuğunuzu keseriz!"** diyorlar.

Şimdi ne yalan söyleyeyim, çimento fiyatlarına dair hiçbir şey bilmiyorum. Çimento şirketlerine yatırım yapmışlığım yok, çimento işi nasıl yürür,

neden zamlanır, neden ucuzlar, gerçekten hiçbir fikrim yok. Olsun da istemiyorum. En azından şimdilik. Günün birinde çimento sektörüne yatırım yapmaya karar verir ya da kendimi inşaat sektöründe bulursam inanın ilgilenirim, incik cıncık ederim, Lafarge'ından Gaziantep Çimento'suna, Çimento torbaları üreten matbaalardan stok maliyetlerine söz veriyorum a'dan z'ye çimento hakkında ne bilinebilirse öğrenirim. Ama şimdi değil.

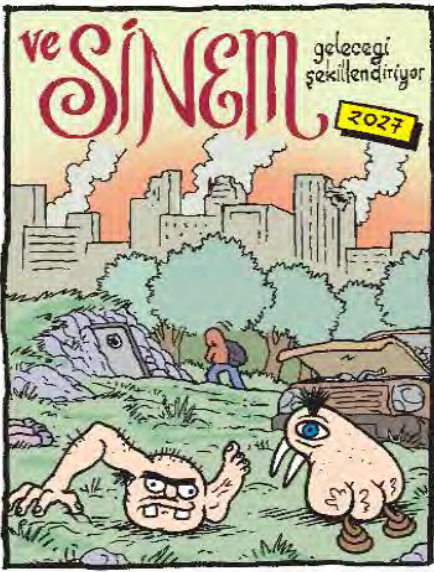
Buna karşılık çimento fiyatlarından yakınan İnşaat Müteahhitleri Konfederasyonu'nun ürettiği konut ve işyerlerinin fiyatlarından haberim var. Netice itibarıyla barınma opsiyonel değil, illa ki barınmamız gerekiyor. Bir yandan daimi barınma ihtiyacımızı gidermek, diğer yandan meraktan zaten sürekli emlak sitelerinde geziyoruz. Emlak siteleri artık hayâl kurarken bile uğradığımız yerler; hiçbir aman gitmeyeceğimiz şehirlerde ve mahallelerde, asla satın alamayacağımız evlerin fiyatlarını bile kontrol ediyoruz. Sedefadasında satılık ev var mı, Yeşilköy'de bahçe katları kaçtan gidiyor, Cihangir'de deniz gören bir çatı dubleksi en son kaçta olur...

Dolayısıyla İnşaat Müteahhitleri Konfederasyonu yetkilileri **"Çimento fiyatları düşmezse çocuğunuzu keserim haaa"** derken

yıllardır emlak fiyatlarının hayvan evladı gibi artmasını, itiraz etmek bir yana dursun, avuçlarını sıvazlayarak izliyorlar. E zaten tüm yükselen maliyetleri konut fiyatına yansıttıklarına göre sezgilerim bana bu herifçioğullarının ellerindeki konut vesaireyi çoktan sattıklarını, ama işadamları falan değil de düz denyo oldukları için gelecekteki maliyet artışlarına karşı hedge falan gibi hiçbir önlem almadıklarını ve bu yüzden şimdi zarar etmekten (ki o da kârdan zarardır ya) korktuklarını söylüyor.

Ama hangi ahlâki durum, hangi pervasızlık, hangi alçaklık derecesinde şımartılmışlık bir avuç ciğeri beş para etmez aşağılık insanın sadece ve sadece kendi çıkarları için yarım milyonun üzerinde ailenin hayatını bir şantaj malzemesi olarak kullanmalarına yol açabilir, inanın hiç bilmiyorum.

Ama nereden güç aldıklarını, neye güvendiklerini tahmin edebiliyorum. **Normal şartlar altında** bir sektör de, üstelik tehdit maksatlı 600 bin işçiyi işten çıkarıldığında, geri kalan 600 bin kişi de greve gider. Ama sendikasızlık böyle bir şey. Ve yine **normal şartlar altında** bu kadar pervasızca, bu kadar denyoca tehditler savuran adamlara en fazla kaldığı cezaevinde koşulların yenilenmesinin müteahhitliği yaptırılır. Çocuğumu keserim'den çocuğunuzu, çocuklarınızı keserim'e. Böyle işte.

Deniz Amca

Din, dil, kültür, yaş, sınıf fark etmeksizin birçok insan, ihtiyacı olan bir kişiye yardım etmenin en erdemli davranış olduğu konusunda hemfikir ama Mansur Yavaş ve Haluk Levent (olgunluk dönemi) dışında çok az kişi buna uygun yaşıyor. Bu söyleyen sayısı ile eyleyen sayısı arasındaki uçurumun sebebi ne olabilir?

İnsan erdemli bir harekette bulununca bunu çevresiyle paylaşmak istiyor ama bu tür davranışlar b "Gösteriş yapmak" olarak kodlandığı için yasak. Hatta hiç yardım etmemiş insan, yardım edip bunu duyuran insandan daha iyi bir konumda. Böyle olunca, sonraki süreci yönetememekten korkan insanlar riske girmeyebilir. Zaten bir elin verdiği diğer elin görmesi pek mümkün değil, Pan'ın Labirenti filmindeki avuç içinde göz olan canavaradam değilseniz.

Onun dışında birine yardım etmeye niyetlenip becerememekten korkanlar olabilir. Mesela ben bir görme engelli vatandaş gitmek istediği durağı yanlış anladığım için üst geçitten karşıya geçirmiştim. Oradan uzaklaşırken yanındaki insandan sorduğu otobüsün karşıdan geçtiğini öğrendi. O günden beri ne zaman bir görme engelli yardım rica etse oradan kaçıyorum (fiziken uzaklaşsam da nefesimi tutuyorum). Bazen de boyunuzun ölçüsünü aşan yardım talepleri gelebiliyor. Okumak için burs isteyenler, 2 milyon euroluk tedaviler... Mecbur reddediyorum. Benzer bir şekilde bir gün sokakta bana yaklaşip yardım isteyen 70 yaşındaki teyzeyi reddetmiştim.

"Herkesin Sezen Aksu'ya ait sandığı parçaları ben yazdım. Yıllarca susturuldum. Düşünümde çalan Sezen parçasını eşime yazmıştım, ona bile yıllarca söyleyemedim. Lütfen yardımcı olun."

"Kusura bakmayın, ben de öğrenciyim."

Bir kişiye yapılan yardımların dinamiği bol, zor iş. Daha genel sorunlar için çaba sarf edip dolaylı yollardan erdeme ulaşılabilir. Geçen hafta, Bodrum'da bir köpek çetesiyle karşılaştım. Üzüldüm. Her üyenin cinsi farklıydı. Boyları, renkleri, tüyleri bambaşkaydı. Manga'nın Bir Kadın Çizeceksin dönemi gibi bir tarz çeşitliliği vardı. Façası düzgün bir köpeğin sokaktaki haline sokakta doğmuş büyümüş bir köpekten daha fazla üzüldüyorum olmamın sebebini sorguladım önce. Bir gün sokağa düşme korkumu besliyor olabilir.

Bodrum'un vakti bol insanlarından bir gönüllü ekip oluşturup bu köpeklerin sokağa atanların peşine düştüğümü hayal ettim. Takip edip sokağa atanları afişe edecek, sokakları tekrar kara kuru Anadolu köpeklerine bırakacaktık. Orada da ödlekliğim devreye girdi. Bilen bilir, Bodrum'da nüfuzlu ve derin aileler var. Sokakta bulduğum Jack Russel cinsi köpeğin sahibi Mehmet Ağar çıkarsa ne yapabilirim? Oğlunun hevesle aldırıp sonra bakamayip attığı köpeğin dolayı ikinci bir Susurluk etkisi yaratmayacağı aşikâr. Jack'i ve kendimi yaktığımla kalırım.

İyilik yapmadan önce bu kadar düşünen bir insandan bir bok olacağı yok zaten. Böyle düşünme düşünme vardığım yer bu oluyor.

"Sen kendini düzeltsen yeter, bu dünya için elinden geleni yapmış olursun."

Bazen önüme ev arkadaşı arayan insanların ilanları düşüyor. Aranan niteliklerden neredeyse hiçbirine sahip değilim. Düzenli gelir yok, ortak alanlarda temizlik yok, gelen gidenim bol, giriş çıkışım belirsiz... İnsan düşük odaklı da olsa üzüldüyorum. 18 yaşında, 20 yaşında yetersizliğime üzüldüğüm ama 27'ye geldiğimde çözeceğime emin olduğum problemlerdi bunlar. Hala bazen aile evine gittiğimde (sanki ölmüşüm gibi birçok fotoğrafımdan yapılmış "Oğlumuz" köşesinde) gençlik fotoğraflarımla göz göze geliyor, onları hayal kırıklığına uğrattığım için utaniyorum. Ama inanıyorum, 3 yıl içinde toparlayacağım. 30'unda ideal bir ev arkadaşı, 40'ında sahib-i meçhul Jack Russelların dostu, 50'sinde yardıma muhtaçların Deniz Amca'sı olacağım.

CEM GÜVENTÜRK

Merhaba.
Bana bazen, "nasıl olur da karpuzu sevmezsin" diyorlar. Ben de kendilerine aynı şekilde soruyorum, "nasıl olur da karpuzu sevebilirsiniz, hiç mi huylanmıyorsunuz ağabey, hiç mi rahatsız etmiyor, nasıl olabilir böyle bir şey" diyorum. Aynı şekilde yani. Neyse ki mevsimlik. Ya dört mevsim muz gibi batıtz gibi çıksaydı karşıma, o zaman ne yapardım acaba.

"Ekimin 15'i" ile "2015" aynı şey.
Geçen de bir arkadaşına mesaj attım. "Are you" dedim. Çünkü yani "are you"ya bisikletime atlayıp Bostancı Suadiye Hotel'in önünde buluşacağdık, çimlere yayılıp puro içecek, yerine göre kahve, olmadı buzlu çay tüketecektik. Yapacaktık biz bunları yani. Çünkü yani niye yapmayalım. Yapmadığın her an ziyan. Yapacaksın aga. Yapabiliyorsun yapacaksın. Yapamadığın zaman zaten yapamıyorsun. Ha "yapamıyorsun zaten" diye dalmak da olmaz. Yapabildiğin kadar yapacaksın o ayrı da, yapabiliyorsun de tam yapacaksın. Yoksa şey değil yani. Neyse, cevap yazmış "i am" diye. "Oo" dedim, "mademki i am, hazırlanayım öyleyse" dedim. Tam böyle hazırlandım evden çıkacağım, bir mesaj daha geldi kendisinden. Marmaris'e gidecekmış, onun hazırlıklarını yapıyormuş, tam da i am değilmiş. Ben de cevap yazdım, "e are you değilmişsin" dedim. Are you'lar i am'ler hemen birbirine karıştı. "Değilmişim valla are you" dedi. "Ağabey madem are you değilsin, neden are you'yum diyorsun o zaman" dedim. "Are you'yum zannetmiştim ilk başta" dedi. "Nasıl ya" dedim, "biri are you değilse nasıl are you zanneder kendisini" dedim. "Are you değilsen diyeceksin ki, are you değilim, ne demek ya are you değilken are you'yum demek, ben sana you are demiyorum ki, baskı yapmıyorum ki, are you diyorum, are you değilken are you olmak, sonra da are you olmamak, olmadı, yakışmadı" dedim. "Sana mı kaldık yea" dedim, atlardım bisikletime, bütün bir günü are you'nun kralı olarak geçirdim kralı. Ben istedim ki gel beraber are you'lanak. Yoksa ben zaten kendim are you'yum. Hayret bir şey yani.

Ağabey kuşun tembeline de acayip gıcığım. Kandilli'deki parktaki leylek mesela. Tembellikten göç etmiyor ayı. Ayı ya, tam bir ayı. "Nasıl olsa burada bana balık veriyorlar" diyor, ülke ülke gezmeyi reddedip, kendisini küçücük bir parka hapsediyor. Tam bir ayı. Leyleklerin göç etme sebebi, aslında soğuk havalar değil tam olarak, besin bulamamaktan kaynaklı bir göç etme oluyor leyleklerin göç etmesi. Toprak yumuşakken solucana ulaşmak kolay oluyor çünkü. Üşüdüğünden değil yani. Üşümüyor yani. Bu da hazır yemek de bulmuş ya, e üşümüyor da, "ne yoracağım ya kendimi" diyor, parktan dışarıya adımını atmıyor. En fazla parkın bir ucundan diğer ucuna uçuyor. O da çocuklar kediler köpeklerden bunaldığı zaman. Yoksa zaten yürüyerek gidiyor hep. Onu da uçmuyor yani normalde. Tam bir ayı.

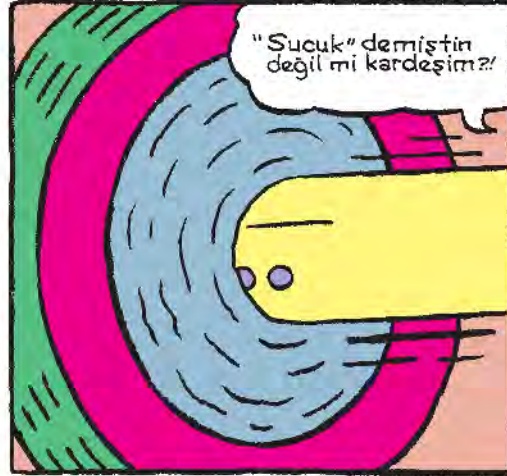
İnsan, çok şiddetli kakası gelince, mekan algısını kaybediyor ya, böyle bir şeyi bisiklet üzerindeyken yaşamanızı hiç istemem. "Bir an" dedim "neredeyim ya ben, Acıbadem mi acaba burası?" Çünkü bu aralar herkes Acıbadem'de, herkes nendense Acıbadem'de olmak istiyor, diyor ki mesela, "ben şu anda Acıbadem'deyim, Züeyyen'deyim" diyor, e Züeyyen Acıbadem'de değil ki, Koşuyolu'nda, bana yüz metresi var Züeyyen'in, Züeyyen mekan işte, e ben de o zaman Acıbadem'deyim, ama ben Acıbadem'de değilim, Züeyyen de Acıbadem'de değil, ben de değilim, siz neden Acıbadem'de olmak istiyorsunuz bu kadar acaba, herkes Acıbadem'de olmak istiyor, Acıbadem'de olan da Acıbadem'de olmak istiyor, Acıbadem'de olmak istediği için Acıbadem'de zaten, Acıbadem'de olmayan da Acıbadem'de olmak istiyor, neden acaba herkes Acıbadem'de olmak istiyor, ne var acaba bu Acıbadem'de bu kadar, hayret bir olay yani. Neyse, bir an "acaba" dedim, "Acıbadem'de miyim acaba ben?" Baktım Acıbadem'de değilim. Acıbadem bize çok yakın olduğu için Acıbadem'e hiç gitmiyorum. Ben uzak seviyorum. Acıbadem'e o kadar yakın bir yerde oturuyorum ki, soran olursa "Acıbadem'deyim" diyebilirim ama. Ama demiyorum, niye diyeyim. Çünkü Acıbadem'de değilim. Siz neden Acıbadem'desiniz acaba hemen. Nedir yani bu Acıbadem'de olma sevdası? Yalnız konuya nasıl girdim, ne anlattım. Kaka gelince öyle oluyor yani. Acıbadem'miş. Peehh!

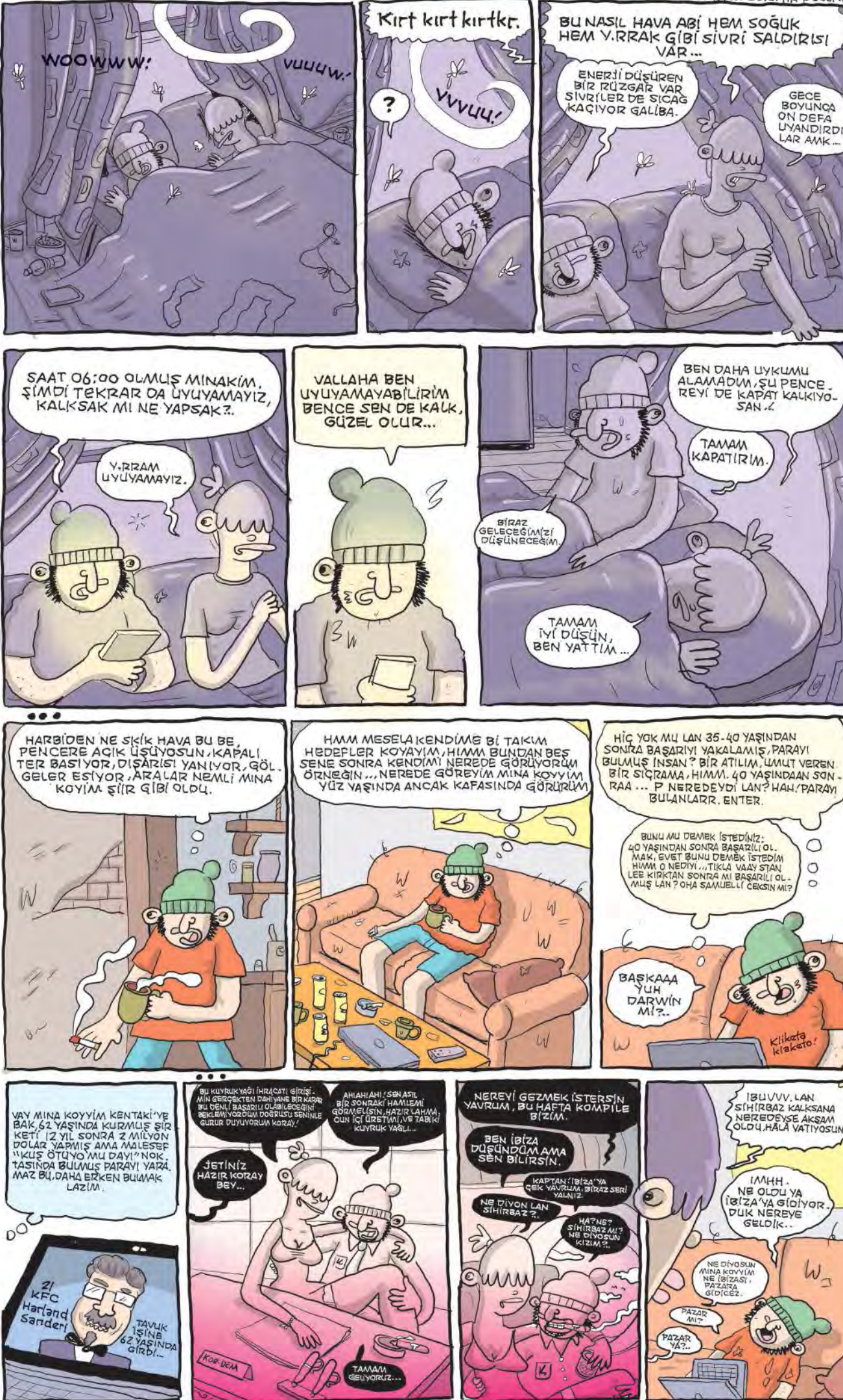
"Peh" de neyse?

Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Alpay" dedi "sen güvercinleri seversin." "Ben bütün hayvanları severim" dedim. "Güvercinlerin de aslında hepsini değil, bazısını çok seviyorum" dedim. "Çocukken bizim mahallede balkonda güvercin besleyen bir ağabey vardı, beşinci katta, bazen güvercinler yola inerdi, o renkli güvercinleri böyle yakından izlerdik, çok mutlu olurduk" dedi. "Balkondaki kuş yere iniyorsa aç kalmıştır" dedim. "Evcil güvercinler aç kalmadıkları sürece yere inmezler" dedim. "Aa, bilmiyordum" dedi. "Bilmek zaten mutsuzluktur" dedim. "Sen bilmediğin için mutlu mutlu anlattın bak" dedim, "ben bildiğim için mutsuz oldum şimdi, güvercinler için üzüldüm, o şerefsiz de çok kızdım şimdi" dedim. "Haklısın" dedi gitti. Sustum. Susmayıp da ne yapacaktım çünkü.

Koşuyolu'na Acıbadem Baharatçısı açılmış.

Hoşça kal.

TAHMİN ÇAĞI

Kanepenin en yumuşak yerine kıvrılmış, boyun fitiğime giden yolun taşlarını ağır ağır dizerken kapı açıldı ve elinde iki adet tiyatro biletiyle Orhan, salona girdi. Çok sevdiği bir

oyuncu oynuyormuş, hem bahaneyle tiyatroya da destek olurmuşuz. Bunun tiyatroya destek olup olmamakla ilgisi yok, gelmek istemiyorum. Bahsettiğin oyuncuyu tanımam bilmem, ayrıca tiyatroya bu şekilde mi destek olalım? Hafta sonu basketbol kursunda yalnızca çocuğunun yaptığı hareketleri izleyen ebeveynler basketbola gerçekten destek oluyorlar mı? Ben gelmeyeceğim, teşekkür ederim. "Ne olacak be abi, bir hamburger parası!" Bilet bedeli hamburger parasına denk geliyor diye evden çıkacak halim yok. Ayrıca istediğin olsun diye neden bir başka değeri çürütmeye çalışıyorsun? Ben geçtiğimiz yıllar içinde onlarca oyun izledim ve en az bir o kadar da hamburger yedim. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, üzerine çok daha fazla konuşulmayı hak eden hamburgerler var. Zaten et konusunda hikâye anlatıcılığına göre daha iyi olduğumuz aşikâr. Ayrıca neden hamburger? Hamburger yememiz gerektiğini kim söyledi? Böyle ne yaptığını, neden yaptığını bilmeden bir etkinlikten bir diğerine sürükleneyeceğime kanepemdeki varlığını sürdürmeyi tercih ederim.

"Oyunun kötü çıkma ihtimali yok. Böyle bir kadroyu heba edeceklerini hiç sanmıyorum." Tahminlerine güvenmem için bir sebep söyle Orhan, üstelik gündelik tahmin çağını geride bırakalı çok uzun zaman olmuşken. Eğer bir Youtube kanalında "Eşimi ne kadar tanıyorum?" oyunu oynamıyorsak veya az kişinin bildiği bir sırrın peşinde değilseniz, 2021 yılında bilinen hiçbir şeyi tahmin etmemize gerek yok. Açıp bakmak yeterli. Biletleri almadan önce ufak bir araştırma yapsaydın, en azından yalan yanlış bir fikrin olmuş olurdu. Böyle deyince telefonundan oyunla ilgili bir şeyler okumaya başladı. Hakkında pek bir şey yazılmamış. Güçlü oyuncu kadrosu vurgulanıyor ve biletler tükenmek üzereymiş. "Bu kadar insan yanılıyor olamaz..." Bu defa referans olarak hiç tanımadığım yüz küsur insan gösteriliyor. Ben özellikle saygı duyduğum insanlar için "Şu an benim yerimde olsa ne yapardı?" sorusunu defalarca kez sormuş biriyim. Otobüste yer kavgası sonrası, kendisini sükûnete davet eden teyzeye tehditler savurup pişkin pişkin gülen pis suratlı kaslı adamın yanında o gün kitabını okuduğum Ernest Hemingway'i düşündüm. Yerimde olsa hiç düşünmeden patlatmıştı suratına. Bunu yapamadığım için rahatsız hissedip bu defa (yüksek ihtimalle fonetik benzerlikten) Enver Aysever'i düşündüm. Yerimde olsa pis suratlı adama aykırı sorular sorup cevaplarını dinlemeyerek dengesini bozar, hak ettiği cezayı hak ettiği yerde, otobüsün içinde çekmesini sağlardı. Düşündüklerimi uygulayabildim mi, maalesef. Yine de böyle kriz anlarında irademi değer verdiğim insanların kafamdaki varlıklarına teslim etmeye devam edeceğim. Ancak içinde bulunduğum ve Orhan tarafından hızla yokuşa sürülen tartışmada bir başkasına ihtiyacım yok. Dünya tarihinde milyonlarca tartışma yokuşa sürüldü, hepsi bir şekilde nihayete erdi, bizimki de öyle. Orhan biletlerle birlikte girdiği salon kapısından aynı şekilde çıktı, ve perde.

Bir arkadaşım vardı, havalı zannederdik. Biz de kitap okuyorduk ama o kitap okurken cam kenarına oturuyor, yavaş hareketlerle çay ve sigara içiyordu.

Bizim aklımıza öyle

şeyler gelmiyordu. Biz kitapları hayvan gibi, gerizekalı gibi okuyorduk. Ben oturarak kitap okuyamıyordum, hala da okuyamam. Kitapları yatağa ya da kanepeye uzanarak okuyordum, öyle rahat ediyordum. Rahat ettikçe önce çoraplar, sonra pantolon fazla geliyordu. Ölü derisinden dağlara taşlara sürtüne sürtüne kurtulan bir yılan gibi yatağa kanepeye sürtüne sürtüne ayağımdan çıkartıyordum çorap ve pantolonu kitap okurken. Birden değil, yavaş yavaş, tadını çıkartarak. Kitap okurken ayağındaki pantolonu yatağa sürtünerek çıkartan bir insan havalı olamaz. Altı çıplak kitap okuyan bir insanın havalı olabilmesi için çok ünlü ya da yakışıklı olması gerekir. İkişi de değildim

Havaliya bak.

ama bacaklarımın güzel olduğunu söylerler. O dönem çok okurdum, evimize gelen bir çok insan bacaklarımı görme ayrıcalığını yaşıyordu. Birden çok kişiden geri dönüş aldım bacaklarımla ilgili. Genelde olumluydu geri dönüşler. Diğer bir arkadaşım bacakları zayıf olduğu ve kot pantolonu tam doldurmadığı için pantolonunun altına eşofman altı giyiyordu. O da kitap okurken pantolonunu çıkartmayı adet edinmişti ama altında eşofman olduğu için benim gibi bir anda çıplak kalmıyordu. Üstünü değiştirmiyordu, adeta dönüşüyordu. Dünyanın en uyumlu, en hoşsohbet transformırıydı arkadaşım. Birlikte geçirdiğimiz vakitler

boyunca pantolonlu bir insandan tek hareketle alt eşofmanlı bir insana dönüşmesine şaşırmaı asla bırakmadım.

Nedense kitap okurken pantolonu altımızda tutamıyorduk. Sanki kendi fikri, kendi bilinci var gibi kaçıp gidiyordu bacaklarımızdan. Okumaya niyeti olmayan, okuyana mal gözüyle bakan bir cahil gibi sıkılıyor, arkadaşlarıyla

nargile içmeye, playstation oynamaya gidiyordu. Havali ise hem pantolonuna söz geçirebiliyordu, hem de pencere kenarında

otururken ışığı hep doğru yerden alıyordu. Havalının pantolonu bizimkiler gibi on kiloluk kot pantolonlardan değildi. Bizim pantolonlarımızın içini pamukla doldurup apış bölgesine kaş göz çizdiğinizde kısa boylu bir tesisat ustasına benziyordu. Pantolonlarımızın iyi olup olmadığını bu yöntemle anlayabilirsiniz. Eğer içini doldurup apış bölgesine kaş göz çizdiğinizde en azından sosyoloji yüksek lisansı yapan bir insana benzemiyorsa pantolonunuz kötü demektir.

Kınalı Kar'ın çekildiği yer.

Havali arkadaşımız daha hafif, daha zarif kumaş pantolonlar giyerdi ve pantolonları da kitap okumaktan havalı kadar keyif alırlardı. Kitap okumaktan, taze demlenmiş kahveden ve caz müzikten hoşlanıyordu havalının pantolonları. Ara sıra kültürlü pantolonunu giyip bir yerlere giderdi havali. Nereye gidiyorsun lan bizi de götür dediğimizde "biraz kendi kendime zaman geçirmeye ihtiyacım var, belki bir abimin yanına da uğrarım, siz sıkılırsınız" falan deyip bizi geride bırakırdı. Nerelere gittiğini ve o abilerin kim olduğunu asla sorgulamadık. Biz havali değildik, bizim altımızda pantolon

yoktu. Bunları bilmeye layık değildik.

Yıllar sonra tam bilemediğim sebeplerden ötürü internetten Emrah'ın Kınalı Kar isimli dizisini izlemeye başladım. Gizli depresyon mu, mallık mı bilmiyorum, o dönem öyle bir şeylere ihtiyacım vardı. Sonra onu gördüm. Dizide Emrah'ın akrabası bir çocuğa yolda yürürken serseriler sataşıyordu, fakat ağızlarının payını alıyorlardı. Havali işte oradaydı,

Emrah'ın akrabasına satışan serserilerden biriydi. Kınalı kar dizisi bizim üniversitemizin olduğu şehrin ilçelerinden birinde çekiliyordu, üniversite öğrencilerinin dizide figürasyon olmaları görülmemiş şey değildi. Demek ki kendi kendime vakit geçirmeye ihtiyacım var deyip evden kaçıyor, Emrah'tan dayak yemeye gidiyordu havali. Emrah'tan dayak yerken altında havali pantolonu yoktu, ona da bizimkiler gibi cahil bir kot pantolon giydirmişlerdi. Demek ki pantolonlar hakkındaki görüşlerimde haklıydım. Demek ki iyi pantolondan anlıyordum fakat iş kendime pantolon seçmeye gelince hep yanıliyordum. Sevindim, üzüldüm ve de şaşırdım.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

mert Dolapçioğlu

"Duygusalılık, dünya nimetlerinden yeme şansını pek nadir yakalayan bir çocuğa göre değildir."
-Kutup Şimşek

● 'Cumhurbaşkanımız' krikto çabası, 'Cumhurbaşkanı' yeter!

● 'Müslüman' denince kiminin aklına ilk, pazara bomba koyan terörist geliyo. Benim aklıma ilk gelense orda meyve-sebze satmağa çalışan mazlum manav...

● Mustafa Rakım Efendi... Osmanlı, hattat, ressam. 1757'de, Ünye'de doğmuş, Ferhan Şensoy ağbim gibi. 68 yaşında İstanbul'da elveda demiş, 1825. Tuğralara bugünkü formunu vermiş. Kitabe yazılarda ideal kalem ve harf ölçülerini bulmuş. Hat sanatımızda, özellikle büyük ölçekli kitabe yazılara yenileme (reform) getirdiği kabul edilen, ekol sahibi sanatçı Rakım Efendi... Bugün, eserleri başta İstanbul Sabancı Müzesi'nde olmak üzere, dünyanın pek çok yerinde, müzelerde ve özel koleksiyonlarda bulunuyor. Yazı sanatını da, kendisi gibi, dönemin en güçlü hattatı olan Reis-ül Hattin, yani 'Hattatların Reisi' kabul edilen İsmail Zuhdi Efendi'den öğrenmiş. Mustafa Rakım, kendisini yetiştiren üstadına, ağabeyine öyle hürmet ediyormuş ki, eski tarz Celi Sülüs yazı tarzına sıkı sıkıya bağlı ağabeyi gücenmesin diye yeni bulduğu yazı şivesi, ancak onun ölümünden sonra (1806), öğrencilerinin aktarımıyla ortaya çıkmış ve ilgili kaynaklara geçmiştir. (İlgili kaynak: Türk Hat Sanatı'nın Şaheserleri - Prof. Uğur Derman. 1980, Kültür Bakanlığı Yayınları) Ve daha sonra, Mustafa Rakım, ağabeyinin Edirnekapi'daki mezar taşını yazar. Bu hikaye, filmlik bir hikaye. Bana Kadir Yılmaz anlattı, Allah Razi olsun. Vefa, doğada, saf halde var...

● Bazı insanlar, boşken bile ağır bavulu andırıyor. Bi de onu doldurması var, yetmedi, taşıması var...

● Sadece o gün, kulak memeleri sıkı sıkı kapatılacak ve normal memeler fora edilecek. O günü bekliyorum. Yoksa

kulak memesine ayıp, o da meme...

● Bi arkadaşım, metroda yumuş-yoğun sakallı bir hipster'a rastlamış. Hipster oturuyo, bizimki ayakta. "Şöyle bi gıdısına doğru, hızla bi sevip, gene hızla uzaklaşmak geldi içimden" diye anlattı. (Yapmamış)

● Türkçe'yi yeni öğrenmiş Amerikalının, arkadaşına "Hadi gel buraya, ahbablık dökelim!" demesi...

● Gökğürültüsü sesine doyamıyorum... Hele de yaz zamanı... Müzisyen olsam çok takardım kafaya...

● Hakan Ünsal'ın burnunda halen daha bant var gibi görünüyö bana...

● Türk icadı mı arıyosun, hem de en halisinden söyleyeyim o zaman: Uçkur!... Belden bağlamalı giysi bizim işimiz... Savaşta kaybettiklerimizin üzerinde görmüşler de öyle yayılmış dünyaya... Ondan önce fanila-don entegre, tek parça iç çamaşırı giyer imiş kefereler... Ah, alaydık zamanında patentini!...

● "Haydari" adlı meze, kim bilir hangi meşhul Haydar Usta'nın buluşu?!

● Bir zamanlar kafalarındaki tek karışıklık "Hülya Sözer - Hülya Süer" olan insanlardık. Hülya Sözer, sanat müziği söylerdi, Hülya Süer halk müziği. Sanki ilkiyle halkın, ikinciyle sanatın ilgisi yokmuş gibi. Yalnız Hülya Süer'den Şekeroğlan illa ki dinlenir!

● Eski çağ insanlarıyla aynı fikirdeyim! Kadim şairlerin aynı zamanda kahin olduğuna inanıyorum. Güzel söz söyleme sanatı tanrı vergisi. Tanrı, kendi vasıflarından birini şairlerle paylaşmış. Destan yazarları da tıpkı Dede Korkut gibi, Homeros gibi, Yaşar Kemal gibi ulu kişiler, ermişler. Tamamen inanıyorum!

● Hiç "hakikat" ile "gerçek" bir olur mu? Gerçek, hakikatın yanında kahvaltılık gibi kalır!

● Yıllar önce, köpek saldırısına uğrayan bir kişinin cep telefonunu köpeklere attıktan sonra, "Bu yüzü unutmayın" diye bağırması...

● Boş pet şişeyle, masadaki mavi kapağı el değmeden her kapatıp aldığımda bir Yuri Gagarin'im, ferahfeza kozmonotum ben!..

ÖZER AYDOĞAN

DİNOT*

İMER GÖKSEL

* TAMAM, BANA KIZDIN AMA NİYE?/
** SABAHTAN BERİ SAĞMA SAPAN ŞEYLER
YAPIP DURUYOSUN. HANGİSİNDEN BAŞLAYAYIM

* SENİ ARAMIŞ, DUYMAMIŞSIN BELLİKİ
YOKSA SENİN ANNEN NİYE ARASIN BENİ,
NE KONUŞACAĞIZ Kİ BİZ ONLA?!

* ÜCRET FARKI OLUYOR MU?
** NEYSE ÜÇÜN BEŞİN
PEŞİNDE GÖZÜKMEYEVİM.

* HAYDAAA! SELAMIMI GÖRMEDİ...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir sonu var, yerin ve göğün, uzun olsa da
ömürleri / Hüzün ise, sonsuza kadar..."

Bai Juyi

Balkonun müdavimi kumrular. Daha henüz ayakları demirlere değer değmez yerimden bir hışımla fırlayıp kovalıyorum. Son günlerde. Çat çat cama vurduğum da oluyor aniden kapı kapalıysa. Konar konmaz... "Gidin, gidin!" yapıyorum ellerimle. Olanın bitenin ani saçmalığına/ kabalığına inanamayıp başka bir yere de konmadan havada kısa bir dönüp tekrar geliyorlar. (onca vakit âlây-ı vâlâ ile ağırlandıkları yer) Kâbus gibi... Tekrar gelirsek düzelecek... böyle bir şey vuku bulmadı; "sen öyle yapmadın, biz de görmedik, olur öyle şeyler... unuttuk bile..." havasında yüzüme

bakıyorlar. Sanki... Alınmıyorlar bile. Ama olmuyor. Acı/meşum değişim kalıcı. Freddy kaybolmuyor. Çelik uzun tırmıklı cızırtılı parmakları... Tekrar kovalıyorum. "İnsanoğlu güvenilmezdir" eğitimi vermek için yapmıyorum öyle; (onu bile yapmak lazım belki, öyle zamanlar) Anlatacağım. Durun. Acımasız gibi ama bunları yapmaktan kaçınmak daha büyük acımasızlık... Gibi olduğundan... Onca zaman sonra İstanbul'a gideceğim yakında. (Kismetse) Eğer onları şimdiden darıltıp birkaç günde bu balkondan umutlarını kesmelerini sağlayamazsam, beceremezsem; dolanıp yiyecek aramalarını da engellemiş olacağım. Ben yokken "o perde açılacak, o adam çıkacak" diye balkon kapısına baka baka aç aç bekleyecekler. Günlerce... (En az bir ay--dönünce yeniden barışırsız--çok yüce gönüllü af etmeye meyyal hayvanlar--) Vakit kaybedecekler. Beklerler... Bekliyorlar çünkü öyle. Cama bakarak. Çok çok geç de kalksam oradalar. İyilik mi yaptım kötülük mü tam bilmiyorum. Balkona alıştırmayı diyorum. En baştan. Onları... (Bir "güya/sözde" en basit iyilikimsi harekete başlamadan önce dahi kırkbin türlü düşünmek lazım galiba--olmuyor; "sonunu düşünmeyen de" kahraman olamıyor.--rezillik oldu--al işte ben; kuş kovalıyorum) Gelmeyecek birini beklemek, korkunç. Kan dondurucu. Umut bağlamak. Her türlü. Kuş/insan fark etmiyor. O bahis açıldığında hemen ÖzdemirAsaf'ın o pek ünlü pek müthiş satırları; "Geleceğim, bekle dedi, gitti.. / Ben beklemedim, o da

Bai Juyi 772-846

gelmedi./ Ölüm gibi bir şey oldu../ Ama kimse ölmedi." Bak işte; onu kurtaran; "beklemeyişi" tabii... Ama beklemediği halde bile; "ölüm gibi bir şey" olmuyor değil. O halde bile...

"Yine aynı makamda bir şarkı" (Eskiden radyo klasik Türk müziği programlarında öyle denirdi) Yani "kuş"lu bir mevzu. Yine (hem de şarkı); son günlerde (aylarda)sık dinlediğim.

Prince 1958-2016

Avunduğum. (3Boyutlu VR videoları da bulunuyor kimi icralarının) Şarkı çok eski; çok sevdiğim rahmetli Prince'in; "Kumrular Ağladığında"/ "When Doves Cry" (güvercin de denebilir tabii onlar her ikisi için de "Dove"u kullanıyorlar--kumru diyelim bağlantı olsun--) Şu

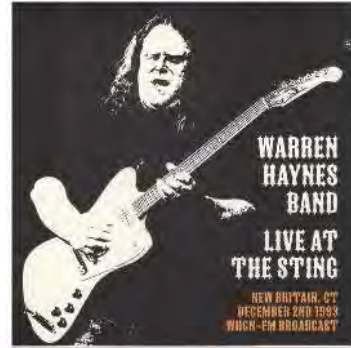
ara çeşitli başka başka cover'larını da dinlediğim: Kanadalı Adam Gontier (Saint Asonia) ve Güney Afrika doğumlu Shaun Morgan (Seether)

Etta James 1938-2012

birlikte söylüyorlar. Enfes. İki çok çok yetenekli, çok alçak gönüllü, epey hüzünlü(biraz da utangaç) muhteşem müzisyen nasıl da bulmuşlar birbirlerini. (İkisinin de anne babaları onlar çok küçükken ayrılmış, o önemli) Hele o Shaun'un harikulade (hatta "fevkinde") ses tonu, tavrı; insan, "bütün sevdiğim parçaları bir de o söylese keşke" diye heyecanlanıyor. Kendi yazdığı Post-grunge denebilir tarzda ki şarkılar da hoş. ("Fine

Again" müthiş) "Şimdiye kadar ayılıp bayıldığım bütün şarkıların hepsini bir de o yorumlasa--

Warren Haynes 1960

hatta;Türkçe/Arapça/ Hintçe olanlarını da--" dediğim ikinci isim; dünyanın yaşayan en iyi gitarcılarında, (bence en iyi seslerinden de) Warren Haynes. Onun "Gov't Mule" adlı kendi grubuyla yaptıkları; "Beautifully Broken" adlı o müthiş şarkı; o şarkıyla, yine Prince'in "Kumrular Ağladığında" sını, içiçe geçirerek söyleyişi, çalışı falan büyüleyici. Ama eğer dinlemediyseniz;

60'ların ünlü efsanevi blues/soul/jazz şarkıcısı yarı siyahi (babası beyazdı)Etta James'in "I'd Rather Go Blind"ını yorumlayışı, en çok o; beni hipnotize/mest ediyor.

Youtube'da;

"I'd Rather Go Blind" - Gov't Mule (Etta James Cover)

Gov't Mule - Beautifully Broken (Warren Haynes)

Herneyse,

Mevzu bitmedi, yazı bitti...

Shaun Morgan/Seether 1978

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

TEKNOLOJİK KARİKATÜRLER.

B. Usta

KRALİYET AİLESİ

Atkin Gülmen

Tabut su alıyor

Batıl inancınız yoksa, hayaletleri görmeniz zordur.

[GEORG CHRISTOPH LICHTENBERG, 1742-1799]

Evimin manzarası iyidir. Çıplaklar kampına bakıyor. Şaka şaka. Hem kız günü ne kampı, ne çıplağı?

4 saat uyumuşum. Kahve hazırladım. Sigara yaktım. Duşa girdim. Sol kolumdaki sıyrık sızıyordu. Bornozla otururken telefona baktım. Amir Necdet Gümbür'den cevapsız çağrı. Aradım.

"Tebrik ederim Alperen" dedi. Nedense adımı uzatıp değiştireyor bazen. Memur Kadir'in adını da Abdülkadir'e çevirir. "Haklı çıktın. K-9 gibi koku alıyorsun maşallah."

"İltifat ediyorsunuz amirim."

"Yo yooo, bak, işin ucu nerelere çıktı." Derin bir nefes aldı: "Fakat..."

Dinledim.

"Heriflerin üçü ölmüş... Fazla kan döküyorsun evlat."

Merkeze bir uğra, konuşalım."

"45 dakikaya oradayım efendim."

"Ha, kolun nasıl?"

"İyi."

"Geçmiş olsun. Haydi, Allah'a emanet." Kapattı.

Merdivenköy'e, ilçe emniyete giderken bir poliklinikte koluma baktırdım. Hemşire dikiş attı, merhem sürdü. Sonra da yarayı sardı. Pazibent gibi.

Dün geceyi düşünürken aklıma ikide bir şu kız geliyordu. Beynimde yalınayak koşuyor. Cesetler. Ve kız. Mermiler. Ve kız. Kaplanlar. Ve kız. Sirenler. Ve kız. Kelepçeler. Ve kız. Sedyeler. Ve kız. Sorgu. Ve kız. Yumruklar. Ve kız. Kan lekeleri. Ve kız...

İlk görüşte âşık mı oldum?

Aşk, beyindeki kimyasal ve elektriksel hareketlilikten ibaret. Ve daha ziyade görsel girdiyle tetiklenir. Serebral kortekste şenlik başlar. Subkortikal bölge de şamataya eşlik eder. Hipotalamustaki dopamin, oksitosin ve vazopressin vanaları açılır. Yani kokain aldığınızda ne oluyorsa, o olur: Bağımlılık başlar. NGF [Neuro Growth Factor] değerleri yükselir. Serotonin seviyesi düşer. Böylece hastalık derecesinde saplantılı hale gelirsiniz. Prefrontal korteks istop edince mantık çöker ve sonradan pişman olacağınız bir fütursuzlukla coşarsınız. Amigdaladaki faaliyetler düzensizleşir. Riskli bir biçimde korkusuzlaşırsınız. Velhasıl aşk, beyninizin başınıza belaya sokmasıdır. 18 ay... Evet, 18 ay sonra her şey normale döner. Aşk biter. İster kadın olun ister erkek, İsrail ordusunda zorunlu askerlik süresi 18 ay olunca sivil hayata geri dönersiniz. Bazen de baş döndüren, iştah kesen, uyku kaçırır süreç kesintiye uğrar. Hisleriniz karşılık bulmaz. Veya terk edirsiniz. Yaşadığınız yıkım aslında 'Yoksunluk sendromu'ndan başka bir şey değildir. Bağımlılık müthiş bir tehlike. Öyle ki kimileri aşk yüzünden ölür.

Necdet Gümbür'ün makam odasında kimse yok.

Masasının arkasında küçük bir oda var. Ahşap paneller bölünmüş. Kılık kıyafetini, öteberisini orada bırakır. Namaz kılar. Bazı geceler kestirir...

"Amirim, burada mısınız?" diye seslendim.

Minyatür kapı açıldı: "Hah, hoş geldin Alperen" derken takkesini başından çıkarıp katladı ve arka cebine soktu.

Necdet Gümbür, tam anlamıyla tonton bir adam. Muhtemelen, sempatik değil seksi olmak isterdi. 60'ına dayadığı merdivenin son basamağında. Vaktiyle, genelkurmay başkanını yanan bir cipten kurtarmış... Belki de bin çeşit maceradan sonra mülayimleşti? Yasak hazların tümünü tattığı için böyle mütebessim? Gümbür Amir evet Şirin Baba'ya benziyor fakat belinde dolu bir silah taşımakta.

Elimi sıktı ve "İyi iş çıkardın. Koca çeteyi yerle yeksan ettin" dedi bıyığını oynatarak.

"Vazifemiz efendim."

"Sayende 40'tan fazla adam tutukladık. Operasyon sürüyor

üstelik."

Ufak adımlarla masasının etrafında dolanıyor.

"Evet."

"İçişlerinden aradılar. Bakan da tebriklerini sunuyor."

"Sevindim."

"Gelgelelim..." Birkaç adım attı. Eli çenesinde: Demek bir eleştiri gelecek. "Tek tabanca hareket etmekten vazgeçmelisin. Seni daha evvel de ikaz etmiştim. Hele ki kanlı davalarda organize suçlar'a cinayet büroya haber vermemen... yakışık almıyor. Kayıp şahıslar bürosunun cinayet çözmesi, çete çökertmesi bir başarı, tamam ama teşkilatın nizamını bozan bir başarı."

Duyan da Cüneyt Arkin gibi maceradan maceraya koştuğunu sanacak. Ben sadece belasını arayan bir avareyim. "Fakat..."

Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı: "Daha da mühimi, üç kişiyi vurdun. Suçla böyle mücadele edilmez. Hiç tanımadığın düşmanlar türer. Seneler geçse, dünyanın öbür ucuna gitsen, sen her şeyi tümünden unutsan bile karşına dikilirler."

Doğru... 30 yıl sonra torunlarımla bir pastanede limonata içerken ensemden vurulduğumu hayal ettim. Yutkundum.

Birden aklına gelmiş gibi sordu: "Önce onlar mı ateş açtı?"

"Hayır" dedim sakince.

Kaşlarını kaldırdı. Alnı kırıştı. Başını iki yana salladı. "Adın açıklanmayacak, malum. İndirdiğin adamlar da ayakçı takımından... Gene de sivrilmemeye bak."

"Peki amirim."

"Bu arada... Komiser Kâmi'ye ayıp etmiş olmadın mı?"

Evcilleşmiş gibi numara yapan şu vahşi gorile mi?
"Bilemezdim ki."

Aniden döndü: "Bal gibi de biliyordun O! Kayıp kişilerin öldürüldüğünden şüphelendiğin için hayvanat bahçesine sızmışsın işte! Çetenin peşindeymişsin... Bende de kabahat var, sana işin teferruatını sormadım... Organize suçlar bu tür mevzulara pek takılmaz. Senin başlattığını işin arkasını onlar getiriyor zira. Gelgelelim, Başkomiser Kâmi titiz adam..."

Kâmi Koma; onu, adını buraya yazışından tanıyorsunuz sevgili okur. Kadıköy'e dört ay önce atandı. Üç sene Mardin'de çalışmış. Atamayla birlikte terfi de almış. Kibrin onu zeki gösterdiğini, hatta zeki yaptığını sanıyor. Hiçbir polislin damarlarında papatya çayı dolmaz; Necdet Gümbür'ün bile. Lakin, Kâmi Koma uzun yıllar Azrail'e aynı ofiste çalıştığından mı nedir, avını çiğ çiğ yiyen Nazi kaptanı yamyam vampirlere benzemiş iyice. Pardon, herifi gıyabında bunca kötülemem yakışık almadı. Zaten onunla sıkı fıkı değiliz. Olur da koridorda, yemekhanede, otoparkta rastlaşsak, doğru düzgün selamlaşmıyoruz bile. Öyleyse onu neden mi sevmiyoruz? Açıklaması zor... Hakkında karara varmanız için onunla biraz zaman geçirmeniz daha münasip olur. Gerçi... Tanısanız tiksiniirsiniz. Her neyse.

İzaha yeltenmeden kısa kestim: "Biliyorum."

"Bizim çocukların hemen hepsi polis kolejinden mezun Alperen. Senin gibi hariçten gelen pek yok. Hele rütbeli takımında hiç yok. Üstelik yenisin..."

Elektronik mühendisliği ve tıbbi yarım bırakıp en son sosyoloji okumuştum. Kanun hükmünde kararnameyle açılan 6 aylık hızlandırılmış eğitim programından aldığım, sertifika kabilinden uyduruk bir diploma girmiştim teşkilata. "Ne yapmalıyım size?"

"Meslektaşlarından uzak durma. Uyumlu olmaya..."

Kapı çaldı. Komiser Koma içeri girdi. Tehlikeli madde yüklü kamyonu andırıyor. Tamire ihtiyacı varmış gibi asık suratlı.

"Hoş geldin Kâmi, şu meseleyi bir konuşalım." Necdet Gümbür, üçlü bir görüşme ayarlamış meğer.

Kâmi karşıma otururken elini uzattı: Şeytanla el yakan tokalaşma.

Necdet Amir de yerine geçti. Kaykılıp dikleşerek iyice yerleştiği koltuğu hafifçe öne çekti ve kollarını masaya koydu. Makam, mevki, hiyerarşi, resmiyet, adap, temayül ayarı yaptı adeta.

Gedikli zaptiye nihayet mevzuyu açtı: "Beyler, ikiniz de sıkı polislersiniz. Vazifelerinizin ortak yönü çok. Cinayet kurbanlarının birçoğu hakkında evvela kayıp ihbarı yapılıyor, malum... Hepimiz aynı denizaltıdayız. Rakip değiliz. Müttetikiz. Birbirimize dış bilemenin âlemi yok."

Pehlivan heybetiyle mekana hakimiyet kuran cinayet masası başkomiseri, kıpırtısız dinliyordu. Karadeniz mavis gözleri donuk. [Psikopatlar normalden az göz kırpar.] "Haklısınız. Fakat boks ringinde golf oynanmaz."

Amir bana döndü: "Ne diyorsun Alp Laçın Bey kardeşim?" Oh, ismimi düzgün söyledi. Bürokrasi nelere kadir.

"Kâmi Bey doğru söylüyor..." dedim, alaycılığı bastırmaya çalışır gibi yaparak "Ayrıca olimpiik havuzda da kayak kayılmaz."

Başkomiserin murçla şekillendirilmiş benzeyen suratında soğuk bir gülüş yanıp söndü. Ninja jestleri eşliğinde konuştu: "Tabut su alıyor: Cinayet büronun işine karışıldığında bu tabiri kullanınız. Olumsuzluk bildirir..."

"Neden olumsuzluk bildirsin? Suyun ölüye ne zararı dokunabilir? Prestijinizi mantıksızlığınıza mı borclusunuz acaba?" dememek için kendimi tuttum. Alnımı kırıştırarak başımı hafifçe salladım.

Aklımdan geçen okuyordu: "Takdir edersiniz ki yasal ciddiyet, mantığa uygunluktan fazlasını gerektirir."

"Kazanmak için puana ihtiyacınız yok, müsterih olun" dedim sakince. "Cesetleri diriltmedim ya?"

Öfke kontrol seansını andıran buluşmamızda kavga çıkmasına ramak kalmıştı. Koma dişlerini sıktı: "Disiplinsizliğiniz, beceriksiz olduğunuz anlamına gelmiyor, farkındayım."

Necdet Gümbür, bebek şaşkınlığıyla "Meslektaşla münakaşa yakışksız" dedi "Tosbağada post aramayın!"

Bu konuşma nereye gidiyor böyle?..

Koma'nın dirseği bana çevrili: Dışlayıcı duruş. "İsabet buyurdunuz amirim... Bizler kanun adamıyız; birbirinin kuyusunu kazan alelade kimseler değil. Gelin görün ki..." Kolunu indirdi. Gözlerini yüzüme dikti. Omuzları bana dönük. İlişkimiz [daha doğrusu onun varlığını hazmedememeye dayalı düşmanlığı] ilerleyecek besbelli. Ve sözümü tamamladı: "Komiser Alp Laçın O'nun hünerlerini benim sahadma sergileme eğilimi ihlal raddesine vardı. Bu aykırılığın izalesini rica ediyorum."

Şu adamın sentetik gizemine, demode cakasına bakar mısınız? Tanrı yerde ve gökte ne varsa hepsini Kâmi Koma'nın alacağına mukabil[!] yaratmış sanki! *Kuralcılığı profesyonellik sanmaya devam edersen 'tecrübeli keçi sürüsünün acemi çobanı' olabilirsin anca.* "Tarih" dedim "tabiat kanunlarına aykırı olaylarla doludur."

Başkomiser, söylediklerimi umursamadı. Görünmez bir kristal küreye bakıyordu adeta. Sağ eli havada yavaşça yaylar çiziyor. Ve beni irkiltten hatta şoke eden bir şey söyledi: "Fikrimi sorarsanız, asıl hata, kuralırlık ile özgürlüğü karıştırmaktır derim..." Öne eğilip gözlerimin ta içine baktı: "Unutmayınız ki tecrübesi ne kadar artarsa artsın, keçi, çobanlığa terfi edemez."

Ne? Bu yarma düpedüz düşüncelerimi okuyor ha?! Ama nasıl!?!..

Organik Reçel

Bileklik, hasır şapka, bez çanta, magnet ve beldeye kısa süreliğine gelen tatilcinin ihtiyacı olan daha birçok farklı ürün arasında benim en çok dikkatimi çeken şey reçeller oldu.

Tezgahındaki ürünlerin organik ve aynı zamanda kendi ellerinden çıktığını ispat etmek istercesine hem hamur açıp hem de müşterileriyle ilgilenen teyze, beni görünce en azından tadına bak diyerek tezgahına davet etti. Bedava bir şeyler tırıklarım diye düşünüp sokuldum hemen. Ne zaman tatil beldelerinin pazarlarını gezecek olsam önce reçellerin olduğu bölüme uğrarım. Hep sıra dışı reçeller oluyor çünkü. Evde yapabileceğimiz ya da kahvaltıda rahat rahat kaşıklayabileceğimiz reçeller değil bunlar. Vişne, çilek ya da ayva reçeli gibi ele ayağa düşmediklerini, paketlenme şekliyle bile anlayabiliyorsunuz.

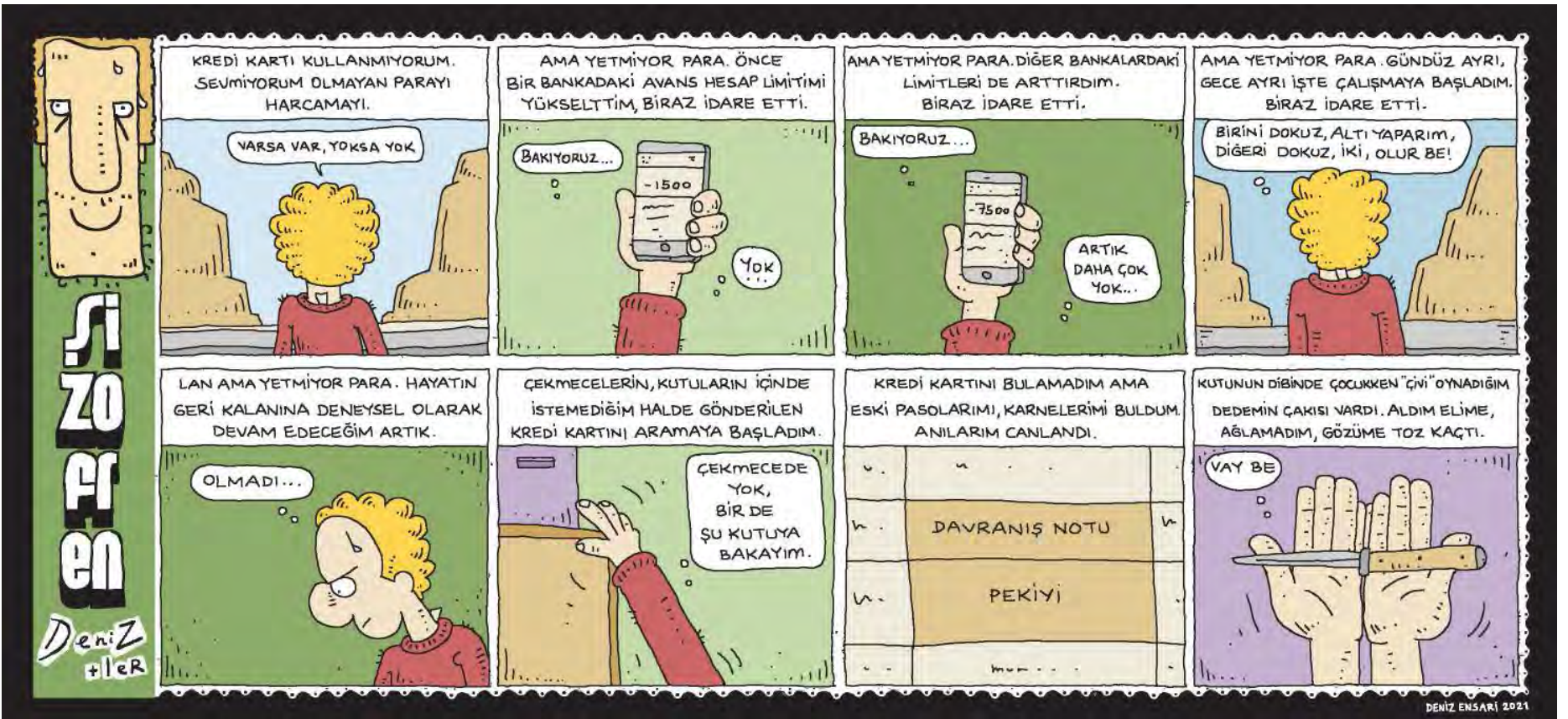
Onlardan biri de süt reçeli. Daha önce çok sık karşılaşmadığım bu reçele biraz odaklanıp "Şunun tadına bakabilir miyim?" diye soruyorum. Gözleme tezgahından ayrılıp yanıma gelen teyze, numune olarak bulundurduğu kavanozu açıp bir çay kaşığı süt reçeli çalıyor ağzıma. Hoşuma gidiyor. Sırf konuşmuş olmak için nasıl yapıyorsunuz bunu diye soruyorum. Kendi özel tarifini eksik bir şekilde anlatıyor tezgah sahibi. Saygı duyuyorum. Muhtemelen onun anlattıkları ile bir süt reçeli yapmaya kalksam ortaya berbat bir şey çıkacak. Sonra muz reçeline dadanıyorum. Numune kavanoz açılıyor ve bir kaşık da ondan çalınıyor ağzıma. Bu da güzel diyorum ama şımarıklık edip tarifini istemiyorum bu kez. Az önce de söylediğim gibi sadece tatil beldelerinin pazarlarında ya da yol kenarı tezgahlarda görebileceğiniz reçeller bunlar. "Organik" adı altında fiyatları

şirirerek satışa sunulan gösterişli ve aynı zamanda kendini toplumdan soyutlamış olan elit reçeller ile baş başayım ve mutluyum. Domates, nane, patlıcan ve daha niceleri...

Tezgahların arasında dolaşmaya devam ettikçe büyülenmiş gibi hissediyorum fakat ara sıra tadım kaçıyor. Evdeki dolapta küçük bir kase içerisinde donup kalmış olan çilek reçeli geliyor aklıma. Yıllardır kahvaltı soframdan eksik etmediğim çilek reçeline büyük haksızlık ediyorum o an. Gözüm biraz açılıp farklı reçeller ile tanışınca karakterim de değişiyor. Bir kavanoz süt, bir kavanoz acı biber, bir kavanoz muz reçeli alıp hayatıma bu reçeller ile devam etmeye karar veriyor ve gözlemeci teyzeden alış verişimi yapıyorum.

Çok güzel bir bez çanta içerisine doldurulan yeni reçellerim ile mutlu bir şekilde yürüyorum Bozcaada sokaklarında. Bir an önce İstanbul'a dönüp dolabın en güzel rafına yerleştirmek istiyorum onları. Çilek reçeli ne der ya da vişne küser mi diye hiç düşünmüyorum. Boş bulduğum bir sokağın kaldırımında oturup kapaklarını açıyor ve tek tek kokluyorum. Yakın arkadaşlarıma mesaj atıyorum hemen. "Biz bugüne kadar reçel yememiştik. Bizim yediklerimiz reçel değilmiş," diyorum. Çok kısa bir süre içerisinde reçel gurmeline dönüşüyorum aynı zamanda. Ada'ya gelerseniz gözleme yapan teyzenin reçellerinden mutlaka alın diye tavsiye veriyorum.

Ada'nın yerlileri için sıradan, fakat tatilciler için büyüleyici olduğunu düşündüğüm reçellerimle biniyorum feribota. Sadece, arkadaşlarıma davet ettiğim kahvaltılarda, "Organik" diye özellikle belirtip, "Her Ada'ya gittiğimde mutlaka alırım" diye de eklemeye yapacağım ve minik bir tabakta sunacak olduğum bu reçeller, kişisel şovumun bir parçası olacakları için benden nefret edecekler biliyorum. Olsun. Yine de onları çok seviyorum.

Haftalık Mizah Dergisi | 15 EYLÜL 2021 | Sayı: 731

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL: 0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM
En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

**YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!**

özet:

ELEMANIMIZ KADIKÖY'DEN BEKLEDİĞİNİ BULAMAMIŞ VE KÖS KÖS EVE DÖNMÜŞTÜR!

